

[Ministeren for offentlige arbejder.]

afhørt 2 gange, første Gang i Washington i 1947, anden gang i Miami i 1948. Udvalget har endvidere foretaget forskellige geologiske undersøgelser, ligesom det har samarbejdet med andre sagkyndige og en tilkaldt engelsk geolog, professor S. E. Hollingworth.

Resultatet af undersøgelserne er i korte træk følgende:

I 1934 indgav F. F. Ravlin ansøgning til statsministeriet om tilladelse til at bore efter olie i Danmark, og samme år gav statsministeriet ham en foreløbig tilladelse til at foretage efterforskninger i omegnen af Kolding. I 1935 fik han en tidsbegrænset eneret til at foretage efterforskning efter samtlige af loven omfattede råstoffer i hele Danmark. Statsministeriet gav samtidig Ravlin løfte om eneretsbevilling for et tidsrum af 50 år på såvel efterforskning som indvinding af de nævnte råstoffer, såfremt han blot fandt eet af disse i Danmarks undergrund.

Den 17. November 1936 meddelte Ravlins danske sagfører, at Ravlin den 13. s. m. ved nogle dybdeboringer ved Harte ved Kolding havde fremdraget en ca. 17 cm lang saltkærne, og at han derfor gjorde krav på at få udstedt eneretsbevilling på samtlige de af loven omfattede råstoffer i Danmarks undergrund, bortset fra Færøerne og Grønland.

I 1938 blev eneretsbevillingen herefter udstedt til Danish American Prospecting Co., som Ravlin dengang repræsenterede.

Få måneder efter bevillingens udstedelse solgte Ravlin aktierne i selskabet til det amerikanske olieselskab, Gulf Refining Co., der utvivlsomt har været i god tro, da det erhvervede aktierne.

Kort efter at ministeriet for offentlige arbejder i slutningen af 1942 havde overtaget sagerne om efterforskning og indvinding af råstoffer i undergrunden fra statsministeriet, fik ministeriet underretning om, at forskellige ting tydede på, at saltfundet, der var grundlag for bevillingen, var et falsum. Ministeriet lod derefter foretage en politimæssig undersøgelse af sagen.

Hovedvidnet i sagen har været ingeniør Karl Østman, der var Ravlins assistent ved dennes borerig ved Harte i årene 1935—37.

Om boringen den 13. november 1936 har Østman i 1943 til politiet nærmere forklaret, at han, da han kort før kl. 8 den nævnte dag gik ind i Ravlins skur ved borestedet, lagde mærke til, at Ravlin stod alene derinde i færd med at slibe et stykke salt til mellem kærnehovedets fræsere, idet han pressede et aflangt saltsykke ind i skærhovedet.

Østman gik udenfor et øjeblik, og da han kom tilbage, saa han, at Ravlin klistrede lidt ler ind i kærnerøret. Østman sagde da: den går vist ikke Ravlin, men Ravlin reagerede ikke heroverfor. Mod sædvane satte Ravlin personlig ventilen på øverste led af det indvendige kærnerør, hvorved det blev umuligt at se gennem røret og derved sikre sig, at det var tomt. Kærneapparatet blev derefter samlet, inden der endnu var ankommet nogen af de tilsynsførende geologer til borestedet. Østman kunne ikke huske, om han selv havde været med til at samle kærneapparatet. Han havde ikke den pågældende dag sagt til nogen, hvad han havde iagttaget, og under selve boringens udførelse forefaldt der ikke noget særlig bemærkelsesværdigt. Da boringen var blevet afsluttet om aftenen, blev saltet fundet i et af de sidste stykker af kærnen. Ravlin har senere overfor Østman udtalt: „forget all about it“, (glem alt om det), hvad Østman opfattede som refererende sig til saltfundet. Østman forklarede yderligere, at Ravlin i sommeren 1936 overfor ham hyppigt havde brugt udtrykket at „salte boringen“ og i forbindelse hermed fortalt ham, at man i USA ofte anvendte kunstige midler til at fremkalde resultater ved borerig. I oktober måned 1936 havde Ravlin bedt Østman købe noget stensalt, som denne indkøbte i Kruuses materialhandel i Odense. Ravlin, der efter Østmans formodning vistnok havde økonomiske vanskeligheder, skulle rejse til Amerika midt i november 1936 for at træffe sine finansiers. Det er senere blevet oplyst, at Ravlin rejste til USA den 20. november 1936, en uge efter at saltfundet fandt sted.

Kort tid før politiafhøringen havde Østman afgivet en hermed i alt væsentligt overensstemmende forklaring til Gunnar Larsen.

Efter krigens afslutning tilbagekaldte Østman imidlertid sin tidligere forklaring om de nærmere omstændigheder ved saltfundet, idet han hævdede, at han havde været udsat for pression fra tyskorierede danske kredse, da han afgav forklaringen, ligesom han havde frygtet at blive likvideret eller sat i koncentrationslejr.

Det ved den fortsatte politiundersøgelse tilvejebragte materiale bestyrkede mistanken om, at saltfundet var et falsum, og da det måtte anses for mest sandsynligt, at Østman havde været medvirkende ved bedrageriets udførelse, blev han i foråret 1948 afhørt som sigtet for meddelagtighed. Under denne fornyede afhøring vendte han i alt væsentligt tilbage til sin oprindelige forklaring og erklærede bl. a., at han kort før saltfundet havde set Ravlin tilpasse et stykke stensalt